

Reta Diservo, 25a de decembro 2022

Jesaja 7:10-16

Romanoj 1:1-7

Mateo 1:18-25

Karaj gefratoj en Kristo

Jen tri tekstoj kunligitaj de nia liturgia legolisto por la kvara Adventa dimanĉo. Du el ili parolas pri naskiĝo, du el ili parolas pri Jesuo Kristo. Kaj poste...

Ni vidu la rolulojn.

En la unua, tiu de la libro de Jesaja, ni trovas, Jesajan, kompreneble, la profeton, la reĝon Aĥaz kaj Dion mem, indikitaj dufoje per la tetragramo, unufoje per Sinjoro kaj unufoje per "mia Dio".

En la teksto de la epistolo al la Romanoj, ni trovas Paŭlon, kaj li parolas pri Jesuo Kristo, pri Dio, pri David, pri la kristanoj de Romo kaj pri la Sankta Spirito.

En la peco de la Evangelio laŭ Mateo, ni trovas Jozefon, la anĝelon kaj oni parolas pri Jesuo Kristo, pri Maria kaj pri la Sankta Spirito, denove, kaj pri Dio kiel "la Sinjoro".

Mi revenos al la reĝo Aĥaz kaj Jozefo pli poste.

Ni vidu nun ĉi tiujn tri rolulojn: la profeton Jesaja, la apostolon Paŭlo kaj la anĝelon de la Sinjoro, al kiu Luko donas nomon, Gabriel. Ili estas unu el la komunaj elementoj de ĉi tiu grupo. La profeto, la apostolo kaj la anĝelo estas mesaĝistoj, anoncantoj, portantoj de parolo, de mesaĝoj. Ili estas portantoj de bona novaĵo, de la Evangelio.

En la unua teksto, la bona novaĵo rilatas al minaco de invado de la suda regno, de Judujo fare de la armeoj de la reĝo de la Nordo, de Israelo kaj de la reĝo de Sirio. La reĝo Aĥaz, kiu tamen ricevis de la profeto la vorton de Dio, kiu diras, ke li ne estos venkita, serĉas solvon sen la helpo de Dio. Ĉi tiu reĝo Aĥaz estas en la listo de la reĝoj de Judujo, kiuj faras malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo. Dum lia tempo la profeto Miĥa parolis, citita en la rakonto de la Saĝuloj. Ne tia estis la kazo de lia filo Ĥizkija. Aĥaz do timas ĉi tiujn du reĝojn, kiuj minacas lin. Li tiam turnas sin al la malproksima potenca reĝo de Asirio, Tiglat Pileser, kiu efektive liberigos lin. Kaj poste, Aĥaz forprenos la trezorojn de la templo por doni ĉi tiujn riĉaĵojn al la Asiriano.

Kial li ne fidis la Eternulon, Dion de David, Lian patron? Ni scias, ke li ankaŭ adoris aliajn diojn ĝis praktiki homajn oferojn laŭ la tekstoj. Se, kiam la minaco ĉeestis, li rifuzis la signon, kiun Dio proponis al li, rekte, kio vere ne estas ofta, ĉu estis pro obeo? Readmono 6:16 postulas, ke oni ne petas signon por ne inciti la Sinjoron. Nu, la libro de Readmono povas esti pli malfrua, sed ni jam trovas la ideon ĉi tie. Aŭ alie, li simple rifuzis, ĉar li ne metis sian fidon al ĉi tiu Dio, kiu ne plu estis lia, aŭ ne plu estis lia sola.

Estas do la profeto, kiu diras al li, ke malgraŭ lia rifuzo, la signo estos donita. Signo, ne vere eksterordinara, juna knabino, kiu estas graveda kaj kiu naskas filon. Kio povus esti pli banala? Lia nomo estas malpli: Emanuel, Dio kun ni. Ne vere la pensmaniero de Aĥaz, kiu iros ĝis meti en la templon altaron faritan laŭ la modelo de pagana altaro en Damasko. Tamen, la tero, la grundo de la du reĝoj, kiuj tiom timigis lin, estos forlasita. Kaj efektive, jarojn poste, la posteulo de Tiglat Pileser, Ŝalmaneser prenis Samarion kaj finis la Regnojn de Israelo kaj Sirio.

Signo, kio estas signo? Malgraŭ la malpermeso, ekzistas petoj por signo de Dio. Por kio signo povas esti uzata? Pruvo, elmontro? Ĝi foje povas plifortigi la fidon, sed se la fido ne estas tie, ĝi pravas nenion, ĝi ne instalas la kredon. Plej malbone ĝi alprenas magian karakteron. Signo ne estas nepre sensacia, ne nepre signo de potenco. Ĝi povas esti kiel en la Evangelio de Johano kie tio, kion ni nomas mirakloj, estas nomataj signoj. La signo estas ĉi tie pro sia signifo, pro la mesaĝo kiun ĝi enhavas, kiun ĝi plifortigas, kiun ĝi tradukas. Nuntempe oni diras, ke "la komunikilo estas la mesaĝo".

Por Aĥaz, kiel por Paŭlo, kiel por Jozefo, la signo portas mesaĝon de savo, de liberigo, de repaciĝo, bonan novaĵon, evangelion de graco kaj paco, de savo el pekoj, por la homoj kaj por la nacioj... Ĝi estas mesaĝo, kiu anoncas la eblecon de nova komenco, kiu restarigas la rilaton inter homoj, inter Dio kaj homoj, inter nacioj.

Paŭlo portis ĉi tiun mesaĝon, Aĥaz neglektis aŭ rifuzis ĝin kaj Jozefo prenis ĝin por si, enprenis ĝin. Li transformis tiun ĉi mesaĝon en agon de fido, agon de vivo, prenante kun si la patrinon kaj poste la infanon.

Elemento de la signo estas la nomo donita al la infano, aŭ pli ĝuste la nomo kriita. Ĉar kaj en la hebrea kaj en la greka, kiam oni vokas la infanon per nomo, kiam oni donas al li nomon, voki kaj krii, tio estas la sama vorto.

Sed, atentu, por Jesaja, estas la patrino, kiu nomas kaj por Mateo estas la patro, Jozefo, kiu decidis, akceptis adopti ĉi tiun infanon, la infanon de Dio.

Alia diferenco: Se ni rigardas la nomojn de la infano simple en ĉi tiu teksto de Mateo, ni havas plurajn eblecojn.

Ĉar la teksto de Jesaja estas citita, la nomo de la profetaĵo estas Emanuel, "Dio kun ni". Kia promeso!

Sed kiel la anĝelo demandis lin, Jozefo nomas lin Jesuo, tio estas "Dio savas". Dio, la Sinjoro, certe ne nur ni mem.

La tekstopeco komenciĝas per: Jen la origino, la genezo, de Jesuo Kristo. Tria nomo. Kristo, la Mesio, la sanktoleito, tiu, kiu ricevis la sanktoleadon, kiu faras la reĝojn, la profetojn kaj la pastrojn. Ĉar Jozefo estas nomumita kiel filo de David, la infano ankaŭ estas filo de David, posteulo de la granda reĝo.

Ĉar li venas de la Sankta Spirito, li ankaŭ estas filo de Dio, tio estas ne nur homo, sed ankaŭ Dio enkarniĝinta, kiu venis inter la homoj.

Mi revenos iomete al Jozefo kaj lia fido. Kiel konstruanto, domkonstruanto, li sciis, ke "se la Eternulo ne konstruas la domon, tiam vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj" laŭ Psalmo 127. Malnova tradukeraro igis lin ĉarpentisto, sed li verŝajne pritraktis ŝtonon plej verŝajne ne lignon. Li estas prezentita kiel justa. Homo de fido, justulo, kia pli bona patro por ĉi tiu infano?

Paŭlo ankaŭ estis vokita. Li falis de sia ĉevalo pro ĉi tio. Estis nova vivo por li. Li respondis al tiu ĉi voko, li fariĝis sendito, apostolo de la Evangelio. Li portis ĉi tiun mesaĝon. Li vivis ĉi tiun mesaĝon. Kaj ĉi tiu voko estis markita per nova nomo. De Saul li fariĝis Paŭlo.

Ni ĉiuj, kiuj iam ricevis alvokon, ne nepre por esti apostolo, sed certe por vivi kaj anonci ĉi tiun Evangelion, ni estas filoj de la promeso kaj vokitaj vivi ĝin, atesti pri ĝi.

La unua versiklo de la perikopo el Jesaja diras al ni, ke la Sinjoro daŭre parolis. Li iom pli frue faris promeson al Aĥaz, sed ĉar ĉi-lasta ne aliĝis al ĝi, li daŭrigis insistante pri la signo. Aĥaz ne estis reĝo laŭ la koro de la Eternulo, male al sia filo Ĥizkija, kiu malgraŭ iom da miskonduto restis fidela al la fido de sia prapatro David. Kaj Aĥaz kaj Ĥizkija aperas en la genealogio de Jesuo komence de la Evangelio laŭ Mateo.

Eĉ se li estas agnoskita de la kredantoj kiel filo de Dio, li ankaŭ portas en si ĉiujn spertojn de la homaro per siaj homaj prapatroj, sukcesojn kaj malsukcesojn, bonfarojn kaj pekojn. Li kunigas, li resumas la homaron en si mem, la sorton de la tuta homaro, kiun li portos al la kruco kaj revenigos la vivon per sia releviĝo el la mortintoj, kiel Paŭlo memorigas nin.

Do jen ĉi tiu voko, ĉi tiu mesaĝo, ĉi tiu bona novaĵo, alportita de la anĝeloj, la profetoj, la apostoloj. Jen do ĉi tiu anonco, ĉi tiu mesaĝo, ĉi tiu signo, kiun ni ankaŭ devas porti, transdoni, vivi.

Ĉu ni scipovos, helpe de la Sankta Spirito, malakcepti tion malbonan kaj elekti tion bonan, ĉu ni scipovos legi la signojn, kiuj estos metitaj antaŭ ni, ĉu ni scipovos aŭdi la vokojn, vokojn de Dio kaj vokojn de homoj apud ni? La bona novaĵo promesita de la profetoj, la anĝeloj kaj la apostoloj, estas por ni kaj por tiuj, al kiuj ni apudestos ĉu proksime, ĉu pli malproksime, se ankaŭ ni scipovas esti signoj de la Evangelio de Jesuo Kristo.

Kristnasko signas por ĉiuj kristanoj la venon de la Savanto kiel malforta infano. Ĝi estas la preludo al vivo de atestanto kaj al la ĉefa evento por savo, kiujn kune konsistigas la kruco kaj la malplena tombo. Ĝi estas la origino, la genezo, kiel Mateo diras ĉi tie, de tio, kio estos la vivo, la vortoj kaj la agoj de Jesuo, Kristo kaj Emanuel, filo de Dio kaj filo de Maria kaj Jozefo. Do, estas neniŭ bona Kristnaska novaĵo sen Pasko. Neniŭ atestanto de la Eklezio sen la atesto de kristanoj. Neniŭ signo de kristana vivo sen la obeo de fido. Ni estu por niaj samtempuloj per niaj agoj, niaj sintenoj kaj niaj vortoj ĉi tiu signo, ĉi tiu alvoko, ĉi tiu anonco de la Evangelio de tiu, kiun rememoras Kristnasko, for de la bruoj de forgesema festo.

Amen. Venu Sinjoro Jesuo.